

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **V. M.**
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem Praha 10, Archangelská 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2019, čj. OAM-55/ZA-ZA11-
ZA10-2019, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 14. 10. 2019 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Shora uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž nejprve zrekapituloval důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. V ní uvedl, že jeho manželka je Ruska a na Ukrajině má problém vyřídit si povolení k pobytu, jemu zase není od ukrajinských orgánů povolen vstup do Ruska. Žalobce pracuje v ČR a nechce nechávat svoji manželku samotnou na Ukrajině v Zakarpatsku. V žádosti dále uvedl svou obavu z návratu do vlasti v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.
4. Žalobce v žalobě vyjádřil přesvědčení, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem, když lze mít dle jeho názoru za prokázanou existenci dlouhodobého vnitřního ozbrojeného konfliktu v zemi jeho původu, neboť zejména na východě Ukrajiny boje nepolevují. K tomu připomněl i konflikt mezi ukrajinským a ruským námořnictvem v Azovském moři v poslední době. Aktuální vývoj vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině tedy v poslední době nepolevuje na intenzitě, a to zejména v souvislosti s boji na východě Ukrajiny a zmíněným konfliktem ukrajinského a ruského námořnictva, byl vyhlášen válečný stav a jsou každodenně hlášeny střety a přestřelky včetně mrtvých, a to jak mezi příslušníky vojenských jednotek, tak i mezi civilním obyvatelstvem.
5. Dle názoru žalobce je tak dána důvodná obava, že v případě návratu do vlasti bude s vysokou pravděpodobností povolán do armády a následně nasazen do bojových operací na východě země, kde by byl reálně ohrožen na svém životě, a v této souvislosti poukázal zejména na znění § 14a zákona o azylu, konkrétně na jeho odstavec 2 písm. c), dle něhož se za vážnou újmu považuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Vyjádřil přesvědčení, že uvedené podmínky pro udělení doplňkové ochrany splňuje.
6. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného o možnosti svého přesídlení v rámci Ukrajiny, když faktická situace v zemi ani žalobcova finanční situace takové přestěhování neumožňují. Žalobce upozornil na přetrvání názorové vlny konfliktu, což i nadále způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a závažné porušování lidských práv. Ukrajina tak v současnosti nemůže být označena za bezpečnou zemi původu.
7. Žalobce uvedl, že přestože faktické boje zatím probíhají převážně ve východní části Ukrajiny, odmítá zlehčování situace v ostatních částech země, neboť dochází k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté. Stejně tak žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že má možnost přestěhovat se do jakékoli jiné části Ukrajiny nezasažené konfliktem. Nic takového přitom vzhledem k jeho ekonomické situaci a faktickému stavu na Ukrajině reálně možné není, jedná se pouze o účelové tvrzení žalovaného, kterým se snaží bagatelizovat jeho situaci. Žalobce je pak přesvědčen o tom,

že návratem na Ukrajinu by byl v důsledku trvání ozbrojeného konfliktu ohrožen jeho život a s ohledem na výše uvedené splňuje proto přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

8. Žalobce namítl, že postup žalovaného byl v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil skutkový stav způsobem o němž nejsou důvodné pochybnosti a zároveň si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.
9. Závěrem žalobce zdůraznil, že lze mít rovněž za prokázané, že v domovské zemi manželky, tj. v Rusku, panuje diktátorský a nedemokratický režim. Nelze proto vyloučit nebezpečí uvěznění, mučení či nelidského a ponižujícího zacházení v případě jeho vycestování právě do Ruské federace. Bezpečné vycestování žalobce do Ruské federace tak není vůbec možné. Žalobce proto navrhnul zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, odkázal i na obsah správního spisu a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
11. K povinnosti žalobce nastoupit vojenskou službu a případné sankci za jeho nenastoupení žalovaný sdělil, že toto nelze považovat za pronásledování ze strany státní moci, přičemž odkázal na stranu 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde se výkonem vojenské služby podrobně zabýval. Dodal, že ze shromážděných informací vyplývá, že žalobce by v případě návratu do země původu mohl konat alternativní službu, např. v nemocnici. Nadto se žalobce v době před vydáním napadeného rozhodnutí na Ukrajinu vracel a žádné problémy tam se státní mocí, a to ani v souvislosti s nenastoupením vojenské služby, neměl. Dále žalovaný konstatoval, že před odchodem do České republiky žalobce pobýval v Zakarpatské oblasti, kde žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, a může se tak do této oblasti vrátit. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany manželky žalobce doplnil, že jsou posuzovány v samostatném řízení, přičemž žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, nikoli Ruské federace.
12. Závěrem správní orgán konstatoval nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany žalobci a má zato, že jej ani v průběhu správního řízení nezkrátil na jeho právech.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 16. 1. 2019 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice. Dne 21. 1. 2019 poskytl údaje

k žádosti, kde uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, řecko-katolického vyznání, není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že jeho manželka je státním příslušníkem Ruské federace a jako taková má problém vyřídit si povolení k pobytu na Ukrajině. Žalobci pak není povolen vstup do Ruska ze strany ukrajinských orgánů, navíc pracuje v České republice a jeho manželka tak zůstává na Ukrajině sama. Závěrem uvedl, že chce pracovat a žít se svou rodinou v České republice a nemít obavu ze života Ukrajine.

15. Dne 21. 1. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor. Při něm mimo jiného uvedl, že v jeho zemi původu nadále žijí jeho rodiče a bratr, kterým se tam daří dobře. Problémy se státními orgány Ukrajiny žalobce neměl, bylo mu však doručeno předvolání na vojenskou správu. Dále uvedl, že do České republiky přijeli s manželkou požádat o mezinárodní ochranu, rok a půl však čekali, zda se situace na Ukrajině změní k lepšímu. Uvedl, že jeho manželka byla terčem úředních naschválů při vyřizování povolení k pobytu spočívajících v účelovém zkrácení lhůty tak, aby nebylo možné ji dodržet. Následně bylo manželce sděleno, aby Ukrajinu opustila. Při snaze žít společně v Rusku čelil žalobce stejným problémům jako jeho manželka na Ukrajině. Žalobce sdělil, že v případě návratu do země původu, by jeho manželka musela jet do Ruska, kam by za ní nebyl vpuštěn. On sám by se musel vrátit na Ukrajinu, kam by naopak nebyla vpuštěna jeho manželka.
16. Výzvou ze dne 27. 8. 2019 správní orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany na den 9. 9. 2019. Výzva byla dne 2. 9. 2019 doručena zástupci žalobce. Dne 9. 9. 2019 se žalobce ani jeho zástupce k seznámení se s podklady nedostavili.
17. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 15. 7. 2019, Informace MZV ČR, č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Informace OAMP ze dne 25. 4. 2019 s názvem Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě, vnitřně přesídlené osoby; a Informace OAMP ze dne 31. 7. 2019 Ruská federace - Povolení k dlouhodobému a trvalému pobytu, zejména za účelem společného soužití rodiny.
18. Dne 12. 9. 2019 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, k jehož převzetí žalobcem došlo dne 3. 10. 2019.
19. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, v němž žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
20. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného namítl, že v jeho zemi původu trvá vnitřní ozbrojený konflikt, který způsobuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, a přestože fakticky probíhají boje pouze na východě Ukrajiny, k opakovaným násilnostem s civilními oběťmi dochází i v ostatních částech země. Přestěhování v rámci Ukrajiny žalobci neumožňuje jeho finanční situace. Špatnou bezpečnostní situaci v zemi původu způsobují také přetrvávající názorové vlny konfliktu s Ruskou federací. Nadto se žalobce obává, že v případě jeho návratu do vlasti bude s vysokou pravděpodobností povolán k vojenské službě a nasazen do bojových operací na východě země. V Ruské federaci, domovském státu jeho manželky, panuje diktátorský a nedemokratický režim a v případě

vycestování žalobce právě tam, by mu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení.

21. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
22. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
23. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl snahu pobývat na území ČR společně se svou manželkou a obavu z vojenské služby v zemi původu. Krajský soud proto přezkoumal, zda se žalovaný uvedenou problematikou dostatečným způsobem zabýval. A dospěl k závěru, že ano.
24. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
25. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny ani z Ruska s touto problematikou vůbec nespojoval.
26. Nelze rovněž shledat, že by měl žalobce nárok na udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedl sice, že jedním z důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy o jeho bezpečnost, jelikož v případě návratu do vlasti by mohl být odveden do oblasti bojů, či by mohl být v souvislosti s ozbrojeným konfliktem vystaven nějakému nebezpečí. Přesto svůj odchod z vlasti s problematikou pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nijak nespojoval.
27. Žalovaný vyhodnotil irelevantnost těchto důvodů pro žádost o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu i v souladu s judikaturou správních soudů, správně poukázal konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, rozhodnutí ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. 7 Azs 117/2004, a ze dne 2. 7. 2015, sp. zn. 3 Azs 303/2004. Ve shodě se žalovaným proto krajský soud uzavírá, že v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení soudního nebyla tvrzena ani prokázána na straně žalobce existence důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

28. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) i neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě žalobce k tomu nebyl shledán zákonný podklad ani opodstatněnost. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení azylu za účelem sloučení rodiny či humanitárního azylu ani neuvedl.
29. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Zejména s touto ochranou žalobce spojoval své žalobní námitky.
30. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
32. Z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu je nutno předně konstatovat, že žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla v případě návratu do vlasti žalobci hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
33. Krajský soud dále upozorňuje, že žalobci nesvědčí ani mezinárodní ochrana ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se s otázkou hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání vypořádal zcela dostatečným způsobem. Poukázal na fakt, že žalobce se v průběhu správního řízení nezmínil o žádném negativním jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Jako vážnou újmu nelze shledat ani nutnost případně vykonat vojenskou službu ve vlasti, neboť ji nelze považovat za nebezpečí mučení nebo nelidského či

ponižujícího zacházení nebo trestání, ale je vnímána jako jedna ze základních státoobčanských povinností. Žalobce ve správním řízení ani netvrdil, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Uvedený závěr potvrzuje též skutečnost, že žalobce se do země původu dobrovolně vracel i po obdržení předvolání na vojenskou správu a žádnému jednání, jež by vykazovalo znaky dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu vystaven nebyl. Ve správním řízení opakovaně spojoval své obavy z návratu na Ukrajinu pouze s tím, že by mohl být povolán do armády, a také s chováním některých obyvatel Ukrajiny k jeho manželce.

34. Po posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v zemi původu musí krajský soud konstatovat, že jím tvrzené skutečnosti jsou z větší části zcela obecné a nekonkrétní, sám potvrdil, že nikdy neměl problémy s policií ani jinými státními orgány. I z toho tak plyne, že žalobce pouze na základě svých domněnek předjímá možné události, které se mohou a nemusí v jeho vlasti stát. Žalobcem popisované potíže tedy pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Do země původu se navíc opakovaně vracel a nikdy zde osobně nečelil žádným problémům. Situace žalobcovy manželky je pak předmětem samostatného řízení, proto se jí soud v tomto případě nezabýval.
35. Krajský soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že dle Informace MZV ČR čj. 131227/2019-LPTP nenasvědčuje nic tomu, že by žalobce mohl být v případě svého návratu na Ukrajinu poškozen za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí.
36. Pokud jde o udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný se touto otázkou zabýval na straně 11 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Zdůraznil, že k ozbrojeným střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty dochází v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je situace zcela stabilní. Zároveň poukázal na to, že místo posledního trvalého bydliště žalobce ve vlasti (obec Novoselytsya) dle jeho tvrzení leží na území kontrolovaném ukrajinskou vládou.
37. Toto posouzení považuje zdejší soud za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Pokud jde o bezpečnostní konflikt probíhající na Ukrajině, lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se již opakovaně k situaci na Ukrajině vyjadřoval, a to např. usnesení ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 382/2018-67, ve kterém tento soud shledal, že *„pokud stěžovatelé dále namítli své ohrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že [n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. ... Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud*

nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39).“

38. Žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu poukazoval též na svou snahu vést rodinný život, když jeho manželce hrozí na území Ukrajiny nebezpečí od místních nacionalistů. Uvedené souvislosti žalovaný posoudil na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
39. Krajský soud k tomu dodává, že skutečnosti tvrzené žalobcem neodůvodňují bez dalšího použití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ochrana soukromého a rodinného života), kterou je ČR vázána. Tvrzený pobyt manželky žalobce na území ČR (které nebyla udělena mezinárodní ochrana v ČR) neosvědčují bez dalšího splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Podle recentní judikatury správních soudů nejsou rodinné vazby v ČR důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52).
40. Zároveň je třeba konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. Tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Ve zmíněném rozsudku je dále uvedeno, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území ČR. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamena, že by cizinec nemohl na území ČR po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost povolení k pobytu opět získat a do ČR se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomněl, že *„při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. ...V průběhu řízení, jež vedlo k vydání cit. rozhodnutí stěžovatel uváděl okolnosti, které napovídaly, že se ve skutečnosti o výjimečnou životní situaci jednalo, proto byly z hlediska soudního přezkumu relevantní. Stěžovatel sděloval, že má na území ČR manželku (českou občanku), s níž se mu přibližně 2 měsíce před podáním žaloby narodila dcera. Doplnil informace o nepříznivém zdravotním stavu manželky, který jí znemožňuje o dítě se postarat. Tvrzení doložil lékařskými zprávami a posudkem o zdravotním stavu manželky z řízení o invalidním důchodu. Situace, kdy jsou manželka i dítě prakticky odkázáni na péči stěžovatele, nepochybně může svou mimořádností odpovídat případu, kdy by již nutnost pouhého vycestování z ČR mohla být nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.“*

41. Krajský soud dále k věci uvádí, že žalovaný se možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce zabýval na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Ze žaloby ani ze správního spisu však neplynou žádné skutečnosti, které by byly natolik výjimečné, jako jsou popsány ve výše citovaném rozsudku. Manželka žalobce není českým občanem, žalobce netvrdil a ani neprokazoval, že by jeho, případně manželky, zdravotní stav byl nepříznivý, nejde ani o situaci, kdy by žalobce byl prakticky odkázán na péči své manželky nebo opačně. Žalobce může realizovat svůj rodinný a soukromý život s manželkou na Ukrajině, kde dříve společně žili. Nutno poznamenat, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat za hrozbu svévolného násilí v situacích mezinárodního či vnitrostátního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty probíhají ve východní části Ukrajiny (v části Doněcké a Luhanské oblasti), kde však žalobce s manželkou nepobývali. Bude-li žalobce naopak zamýšlet upravit svůj další pobyt na území ČR, měl by tak učinit na základě splnění podmínek dle zákona o pobytu cizinců. Bude-li nezbytné, aby z toho důvodu nejprve z území ČR vycestoval, nelze takovou skutečnost považovat za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud připouští, že vyřízení pobytového oprávnění žalobce v Ruské federaci, stejně jako vyřízení oprávnění jeho manželky pro pobyt na Ukrajině, může být spojeno s určitými komplikacemi, ovšem namítaná nutnost dokládání řady požadovaných dokumentů nemůže být důvodem udělení doplňkové ochrany. Obzvláště pak za situace, kdy manželka žalobce již v minulosti pobytové oprávnění na Ukrajině získala.
42. Krajský soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a to zcela individuálně ve vztahu ke konkrétním zjištěním týkajícím se žalobce, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
43. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
44. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a bylo podpořeno relevantními důkazními prostředky, neboť žalovaný vycházel z aktuálních informací z vícero objektivních zdrojů, přičemž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

V. Závěr a náklady řízení

45. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému

žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. ledna 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně